

Destruir Zefgan

Destruir Zefrgan

Pep Pradell Noguera

Primera edición: junio 2026

Depósito legal: SE 2106-2026

ISBN: 979-13-7060-008-2

Impresión y encuadernación: Editorial Círculo Rojo

© Del texto: Pep Pradell Noguera

© Maquetación y diseño: Equipo de Editorial Círculo Rojo

Editorial Círculo Rojo

www.editorialcirculo rojo.com

info@editorialcirculo rojo.com

Impreso en España — Printed in Spain

Editorial Círculo Rojo apoya la creación artística y la protección del copyright. Queda totalmente prohibida la reproducción, escaneo o distribución de esta obra por cualquier medio o canal sin permiso expreso tanto de autor como de editor, bajo la sanción establecida por la legislación.

Círculo Rojo no se hace responsable del contenido de la obra y/o de las opiniones que el autor manifieste en ella.

El papel utilizado para imprimir este libro es 100% libre de cloro y por tanto, **ecológico**.

Dedicat a totes aquelles persones que s'atreveixen, i aquelles que s'atreviren, a trencar els murs.

Xumbo, Alex, Pablito, etc...

...i gràcies al meu pare. Per tot, que és molt.

Índice:

<i>LA BRUIXA BRUTA</i>	13
PRIMERA PART	
EL VIATGE	15
<i>LA FESTA</i>	17
<i>ELS CAMINS</i>	27
<i>LA CADENA TRÒFICA</i>	33
<i>CAMÍ A LA ROCA</i>	41
<i>REVELACIONS</i>	49
<i>LA DECISIÓ</i>	59
<i>L'ÈXODE</i>	69
<i>LA MANADA DELS DOTZE DESTERRATS</i>	79
<i>LA SERP GROSSA</i>	91
<i>POGO</i>	99
<i>UNA NOVA INCORPORACIÓ I UNA HISTÒRIA</i>	
<i>SORPRENENT</i>	109
<i>LA HISTÒRIA D'EN CALIC</i>	119
<i>UNS SENTIMENTS ESTRANYS</i>	133
<i>ELS COMIATS</i>	143
<i>IRRACIONALITAT</i>	147
<i>EN KLAKI KLAVEL</i>	155
<i>LA SEPARACIÓ DEL GRUP</i>	163
<i>EL GERENT</i>	169
<i>EL MAR DE BOIRA</i>	177
<i>EL PRECIPICI</i>	183
<i>LA BOIRA</i>	195
<i>EL PICAPEDRER PESAT</i>	199
<i>EL TREN</i>	205
<i>CAP A LES CLAVEGUERES</i>	211
<i>ELMO, EL SENYOR DE LES RATES</i>	219

<i>UN TERRITORI A DEFENSAR</i>	225
<i>COMPETÈNCIA DESLLEIAL</i>	233
<i>SALVATS</i>	237

SEGONA PART

ZEFTGAN.....241

<i>EL PARE</i>	243
<i>COSTUMS DIFERENTS</i>	247
<i>LA LLAR DELS HOMES RATA</i>	251
<i>EGO</i>	253
<i>LES CLASSES</i>	259
<i>EL CAU</i>	271
<i>L'ARTISTA</i>	281
<i>LA MISSIÓ</i>	287
<i>LES VACANCES</i>	293
<i>EL PRESONER</i>	317
<i>LA RESPOSTA</i>	325
<i>LA FAMÍLIA</i>	335
<i>L'EQUIP</i>	339

TERCERA PART

LA PERIFÈRIA345

<i>DIRECCIÓ A L'OEST</i>	347
<i>SABOTATGE A</i>	
<i>LA FÀBRICA DE LA MORT</i>	357
<i>MOLTA PORQUERIA</i>	369
<i>LA NIT AL BOSC</i>	377
<i>LA DURA REALITAT</i>	385
<i>LA FUGIDA</i>	395
<i>LES RENOVADES FORCES D'ATAC</i>	403
<i>LA PERSECUCIÓ</i>	407
<i>LA LLEGENDA</i>	
<i>DE LA FUNDADORA</i>	421
<i>RIU AVALL</i>	427
<i>CAP AL PUNT NORD</i>	435
<i>EL REGNE DEL GRIPAU</i>	443

<i>LA DESOLACIÓ DEL DESESTIMAT</i>	457
<i>L'HEROI</i>	463
<i>PER AMOR</i>	467
<i>IMPLACABLES</i>	487
<i>EVACUACIÓ</i>	493
<i>SOLA</i>	511
<i>NOVA LÍDER</i>	517
<i>TOT TÉ UN PREU</i>	523
<i>EL CAMÍ CAP ALS BOSCOS</i>	529

QUARTA PART

LA GUERRA.....539

<i>EL RETROBAMENT</i>	541
<i>EL PODER DE LA CIÈNCIA</i>	547
<i>COR NEGRE, SANG VERMELLA</i>	553
<i>TORNAR A CASA</i>	567
<i>EL PRIMER ATAC</i>	573
<i>SI NO ÉS AMB MI, NO ÉS AMB NINGÚ</i>	581
<i>L'EXÈRCIT DEL MAR</i>	587
<i>PERQUÈ ETS TU</i>	595
<i>LA BATALLA DEL MAR</i>	599
<i>EL DISCURS</i>	625
<i>TRAÏCIONS</i>	629
<i>LA BATALLA DEL NORD</i>	633
<i>L'INTERROGATORI</i>	643
<i>ACTE DE FE</i>	649
<i>EL REGAL</i>	655
<i>LA NIT ABANS DE LA BATALLA</i>	661
<i>ELL SÓN TOTS</i>	665
<i>LA CONVERSA</i>	669
<i>L'ÚLTIMA BATALLA</i>	687
<i>EL FINAL DE LA GUERRA</i>	695
<i>ESPERANÇA</i>	699
<i>LA NOVA ERA</i>	705
<i>L'ENDEMÀ</i>	709

LA BRUIXA BRUTA

El bon Doctor Puig tornà a sortir de la cel·la encara frustrat. Col·locant-se les ulleres ben amunt del predominant nas, va passar pel davant dels guardes en posat afable. No es podia permetre mostrar què estava sentint, era un professional i això volia dir que havia d'estar per sobre d'aquestes foteses personalistes com l'enuig. Si un volia ser competent amb la tasca que realitzava, no es podia deixar emportar per sentimentalismes.

Es va tancar la gran porta de ferro darrere seu amb un gran estrèpit agut i trontollant. Estava fet expressament perquè als presos els quedés claríssim quin era el seu lloc, els enviava el missatge que que mai en sortirien, si ell no volia que en sortissin. Sense mirar ni parlar amb ningú, es dirigí cap a unes escales que conduïen al pis superior on es trobava el pàrquing, allà li esperava el seu cotxe petit. Amb marxa lenta i prudent rodà pels carrers enllumenats farcits d'altres automòbils i gent. Al cap d'un parell d'hores ja es trobava dins un pàrquing subterrani i hi aparcà l'humil mitjà de transport. Es tornà a col·locar bé les ulleres rasant-se la part superior de la nàpia. Amb la mirada a terra, pensativa i frustrada, arribà a casa.

En obrir-se la porta feu una passa cap a dins i ràpidament la tancà. Ara ja estava segur que ningú el veuria. Per fi es relaxà. Les espatlles li van caure i la panxa s'alliberà. Era més aviat allargassat i prim, i quan el posat rectilini s'encorbà, recordava vagament la lluna en una de les seves primeres fases. Deixà les ulleres fosques a sobre la tauleta de fusta. Els ulls petits i negres traspuaven odi i foc, la boca de llavis primos que abans era un esbós de somriure, es transformà en una ganyota tirada tan avall com el seu nas aguilenc i gros. En conjunt, el rostre que anteriorment era amable i amb un punt de tímidesa, ara semblava una caricatura exagerada d'una gàrgola irada.

Directament es va ficar a la seva habitació —l'única, de fet—, obrí l'armari i a continuació un calaix on tenia unes pastilles que el tranquil·litzaven i unes altres per mitigar els dolors constants que patia. Se

les prengué sense ajuda de cap líquid, la rutina diària havia fet que se les pogués empassar com un voltor s'empassa un tros de carronya. Va travessar amb cinc passes contades tot l'immoble per anar a obrir l'única finestra que hi havia i que donava a una espècie de cel obert. No li passà ni la més ínfima brisa, li era igual. Estava esperant i mentre esperava, pensava.

«Aquell coi de dona... Aquella dona que m'ho vol xafar tot. Aquella dona que es creu més llesta que jo i que ha gosat pensar i elaborar una possible societat sense que ningú la manés. Estúpida i ignorant! Bruixa inconscient, no sap amb qui se les heu! Bruta, més que bruta... Em va enganyar, va fer servir molts dels coneixements que jo mateix li vaig proporcionar i ara els vol fer servir en la meua contra. Indesitjable, ingrata... No suportó el seu posat orgullós quan em mira altivament després de turmentar-la, com si sentís pena de mi, ximple! T'he torturat físicament i mentalment! T'he deixat sense dormir ni menjar! T'he aïllat durant mesos i mesos però no deixes anar paraula!... Què representa que he de fer perquè acabis el que et vaig ordenar?»

L'angoixa no el deixava respirar bé, inspirava i expirava de forma ràpida i tallada. Les pastilles encara no feien tot el seu efecte. Amb autocontrol i paciència, a poc a poc es va anar tranquil·litzant i trobant-se millor, tot i que la inquietud persistia, sempre persistia, mai marxava del tot.

Una ombra negra li passà per sobre despenyant-li els pocs cabells que li quedaven, s'espantà i es tirà a terra amb les mans protegint-se el cap arraulit al costat del sofà. Al cap d'una estona va gosar mirar entre l'obertura que li deixaven els braços que tenia davant la cara i va veure la figura coneguda del seu enviat a les terres salvatges. Era un corb.

—M'has espantat —digué aixecant-se. L'altre no contestà, simplement se'l mirava fred i impertèrrit amb aquells ulls més negres que un pou—. Els has trobat? —el corb assentí— Doncs porta-me'ls vius si pot ser, com a mínim a un.

El corb tornà a assentir i aixecà el vol desapareixent pel cel obert. «Ara ja et tinc, bruixa bruta...»

PRIMERA PART

EL VIATGE

*(Torna, torna Serrallonga que l'alzina ens cremaran,
que ens arrencaran les pedres, que la terra ens robaran.
Esquirols)*

LA FESTA

A les acaballes de la primavera, el prat de darrere la casa petita de pedra, on vivia ella i el seu germà, estava tenyit d'un vermell preciós. Els gallarets, tot i haver plogut molt poc, estaven forts i, com cada any, aconseguien meravellar l'Ània, una nena menudeta d'ulls vius de color marró. Es trobava al bell mig, olorant i escollint-ne uns quants per decorar la festa d'aquella nit. «Serà una gran vetllada!», pensava. La celebració era per homenatjar l'explosió de flors que es donava en aquella estació. La millor, segons ella, perquè li encantaven les flors!

Tots els habitants, o gairebé, de la Vall Calma es reuniren a la plaça. Des d'on es trobava, només hi havia una cinquantena de passes per arribar-hi, caminant d'esquena a la carena de turons que delimitaven la vall. Ja s'hi podia veure molts veïns atrafegats amb els preparatius: tudors engalanant els deu arbres d'ombra que vorejaven la plaça, la coral de pardals, puputs i pit-roigs practicant l'últim assaig abans de la funció, unes aranyes trapezistes encara discutint qui faria el gran número final, els conills, ajudats per les daines, preparant tota classe de menjars pel gran sopar i el seu bon amic i amfitrió, el Krunt, un gran i vell porc senglar, ja s'estava encarregant de fer infusions de tota mena.

Els rams que havia collit, anirien lligats al tronc de cada un dels arbres de la plaça. «La plaça... quin lloc més estrany.» Aquest pensament li venia de forma inconscient cada cop que la mirava. «Com podia ser que hi hagués una pedra tan grossa, plana i llisa?» Ella mateixa l'havia tret a la llum un dia que, avorrida, es va dedicar a fer un forat, quan de sobte a un pam i mig de profunditat s'hi va topar. La volgué treure, però semblava que la maleïda no s'acabava mai. Trigà set llunes a desenterrar-la i quan va acabar se'n sorprengué de la magnitud. Vint passes de llargada per quinze d'amplada, uniforme, recta, calculada, incomprendible en termes naturals. «I els arbres, tan perfectament col·locats i igualats en espècie, grandària i espessor? Sembla com si algun animal ho hagués fet expressament, però no en conec cap que en tingui la capacitat, ni les ganes, ni el motiu per fer-ho. Quina absurditat! O no? O

com les estimades *ulleres de sol* del Krunt, tal com les anomena ell. Són un regal, diu. De qui? I com les van fer?» Tot això li passava pel cap en un instant. També li passava amb la caseta on vivien, però ja no tant. Com a mínim, a força de donar-hi moltes voltes, entenia com s'havia construït. «Col·locant pedra sobre pedra fins a tenir les parets aixecades, després es tallen troncs de roure, es pelen, es posen de paret a paret per aguantar el sostre que està fet de branques més petites, i perquè la pluja i el vent no entrin, es treballa aquesta pedra en forma de mitja lluna que només he vist aquí. Finalment, es cobreix tot.» Es quedava fascinada per la intel·ligència i l'esforç de qui construï allò i es preguntava qui havia estat, a on seria i si li podria ensenyar a fer-ho en cas que el trobés.

—Bu! —es va endur un ensurt que la va fer saltar cap a un costat—
Què fas, Gael?

Era el seu germà, un vailet robust, despert i amb els cabells esperucats, que si no fos pel serrell mal posat, se li veurien els mateixos ulls que l'Ània.

—Et sortiran plomes de tant estar als núvols —digué rient.

Sí, era veritat, es quedava quieta amb la mirada perduda a l'horitzó quan totes les preguntes l'absorbien i cada cop li passava més sovint. Era una nena de pensament inquiet i, tot sigui dit, molt hàbil en la construcció i els treballs manuals. En Gael, en canvi, encara que també inquiet, no tenia tantes cavil·lacions. Les seves passions, el que el feia moure, eren el bosc i les aventures. De fet, en aquell moment acabava de tornar dels turons amb la seva professora i amiga Keita, una guineu d'edat avançada però espavilada, rude, capaç i plena d'energia. Des que la canalla tenia memòria, ella sempre havia estat al seu costat, ensenyant-los l'art del rastreig, el d'aguaitar, caçar, moure's en silenci sense deixar cap pista i a conèixer cada arbre, molsa o pedra del seu entorn. Resumint, l'art de la supervivència.

L'Ània també hi participava, però no amb tanta devoció com ell. Les classes del Krunt eren les seves preferides, perquè aprenia el comportament dels elements, com que si fregues dos pals degudament tractats, pots fer foc, que depèn de quina pedra es pot trencar i pots fer-la servir per tallar o esculpir, i que amb les propietats de les herbes pots fer medicines per alleujar els mals de cap i de panxa, a més de preparar begudes reconfortants i cuinar bons plats. El Krunt també invitava a la creativitat, que les idees els volessin lliurement. Però el que més li agradava,

eren les històries que els explicava a la vora del foc. La feien viatjar per mons inexplorats amb innumerables meravelles per descobrir, tot i que després es quedava una mica moixa. «Que gran és el món però que petit és el meu...», acabava pensant.

—Quins rams més bonics i quina bona olor que fan! Ben segur que quedaran preciosos a la festa— va exclamar la Keita dirigint-se a l'Ània.

—Quin ensurt! No t'hi sabia.

—Has d'estar sempre a l'aguait!

—Ha, ha, ha... Aquest any tampoc vindràs? —li va preguntar l'Ània.

—Saps que no m'agraden les festes i aquestes excentricitats. Les multituds em destorben, incomodo els que són més grans i els que són més petits estan escagarrinats de por, i amb raó! Només mirar-los ja se'm fa la boca aigua. Mira, alguns ja m'han vist i estan observant i murmurant neguitosos. No, petita, vull que ho passeu bé aquesta nit i que balleu i canteu amb els vostres amics, jo gaudiré la nit més tranquil·la de l'any dins del cau. A reveure, petita!

—Ja no soc petita, guineu pesada! —va cridar-li mentre l'altra s'allunyava amb un somriure burlesc sota el nas. Li agradava fer-la empipar i sabia perfectament on punxar-la. Quan l'Ània tornà a girar la vista cap a la plaça veié en Gael que ja estava grim pant als arbres per ajudar els tudors. Ella corregué decidida a penjar els rams i a donar un cop de mà amb les gales restants.

El sol ja envermellia quan en Gael i dues garses acabaven de penjar l'últim llum globus. N'hi havia aproximadament deu, repartits de tal manera que feien la volta a la plaça, la majoria penjats als arbres. A l'Ània i al Krunt els va costar vint llunes aconseguir recol·lectar un nombre tan gran de cuques de llum i trobar els deu pots de vidre on dipositar els trenta cinc insectes entre totes les andròmines que hi havia al traster de la casa dels germans, les quals sempre havien estat allà, com un testimoni silenciós d'un món secret i desconegut. «Un altre trenca-closques.»

Tanmateix, tota la feina va valer la pena. Quan el sol havia desaparegut del tot, la imatge d'aquell indret era, sense cap mena de dubte, un espectacle màgic. El Krunt havia encès un foc de la mida d'un boix al centre. La llum ataronjada, potent en el lloc del naixement, minvava a mesura que s'allunyava del seu origen. Al mateix temps, se sumava a la llum verda i tènue dels llums globus que difuminaven el fons. La lluna

era nova i alguns núvols prims l'enteranyinaven produint una atmosfera tancada. A poc a poc, tots els animals es van anar seient a la vora de foc. Com era costum, abans de començar la funció, s'havia d'escoltar el pregó. L'encarregat de proferir-lo era l'amfitrió que va sortir a la claror de les flames fent un parell de tentines i un cop centrat començà.

—Aquest any, companys de Calma, han tornat a sortir les flors! — digué i esclatà el clam de joia habitual després de la frase tradicional que obria la festa.— Ja... Sí, sí, sí... La majoria dels aquí presents no hi éreu i els que hi éreu ja sou tan vells i esteu tan atrotinats que no ho recordeu. O d'altres, com jo mateix, encara que amb cada cop més ombres, que no me n'he oblidat del tot... —parà per beure d'un got espumós i groc— Doncs això, que recordem el veritable motiu de la celebració —feu un altre glop. El semblant de la cara li va canviar. Tot i portar les ulleres de sol, la boca no podia dissimular una ganyota d'amargura—. Vosaltres penseu que la festa és perquè surten les flors. Doncs no! És perquè van tornar a sortir les flors, perquè hi va haver un temps que no en sortien de flors, perquè tot era gris i podrit! Perquè... perquè...-

Tots els presents estaven astorats i se'n va adonar. Es feu un silenci tronador i realment incòmode, sobretot per a ell. Havia begut massa d'aquella beguda traïdora i havia parlat de més. Feia temps que estava nerviós. Sempre havia tingut el suposat do de no aparentar cap emoció, però últimament la pressió el superava i per calmar-la feia servir aquell líquid. «Aquell ullal que també clava per la geniva», solia dir-se. Fos com fos, el fang li arribava al coll en aquells moments i d'una manera o altra se n'havia de sortir.

—Era una broma! Ha, ha, ha! —rigué sorollosament intentant aparentar el que no era. El públic, desconcertat, seguia en silenci, fins que un eriçó esclafí, un ase s'hi va afegir, després tres pica-soques, un teixó, alguna daina i després gairebé tothom estava aplaudint i rient.

El Krunt va respirar alleujat. «Sembla que ha funcionat», s'intentà convèncer sense gaire èxit i seguí endavant amb la funció.

—El meu sentit de l'humor cada vegada és més pèssim... —«Soc ridícul», va pensar— No patiu, ja no tornaré a fer més bromes. Doncs bé, estimats amics, en realitat el que celebrem no és només que les flors cada any pintin els prats, també que el sol brilla, les pluges són abundants, els boscos són frondosos i amb aliment, i que vivim en pau i tranquil·litat. Per això mateix ens autoanomenem *calmencs*.

—Però això no és del tot veritat... —va replicar un ratolí tímida-
ment. La cara del Krunt se li tensà sobra manera i li etzibà una mirada
funesta.

—Ehem... —feu un glop fins escurar el got— A no? I per què?

—L'any passat no hi havia ni la meitat de mores que fa tres primave-
res i no parlem dels bolets! D'uns anys ençà, les pluges són més minses,
tots ho sabem.

—Jo només puc recol·lectar dues terceres parts de glans. Tu ho saps
bé, Krunt —va saltar un esquirol.

—Ja que estem posant les preocupacions al descobert, jo també diré
la meva —intervingué una mare daina—. Fa dues estacions que a la nit
desapareixen membres de la manada. Ningú veu res. Tal vegada una
ombra negra i grossa, diuen alguns. D'altres, que senten grunyits i cor-
redisses, però cap prova veritable del que passa. El que sí és real són els
ossos rosegats dels nostres familiars que ens trobem dies després. Cada
cop passa més sovint. Què és el que està passant? Algú m'ho pot expli-
car? —va preguntar amb llàgrimes als ulls.

—A nosaltres també ens passa! —alçà la veu un conill amb cara enfa-
dada— Aquí a la Vall, jo constato que hi ha més caçadors que la Keita i
els seus germans! En qüestió de dues llunes plenes, tres famílies senceres
amigues nostres han acabat a la panxa de guineus foranies que atacaven
amb una ferotgia fora de mida. Això ho he vist amb els meus propis ulls
i, tot sigui dit, la Keita i jo som enemics, sí, però hi ha un respecte, un
equilibri. Sé que quan sigui un vell que no pugui cuidar de mi i dels
meus vindrà i se'm menjarà, si no és que m' enxampi despistat, és clar...
Però, el que vull dir és que vigila de no quedar-se sense menjar, intenta
atrapar els més febles i deixa els forts perquè el seu rebost no s'acabi. No
menja com si s'hagués d'acabar el món. En canvi, aquells monstres, si
tornen per a quedar-se, no hi haurà cap món ni per a nosaltres, ni per a
la Keita, ni per a ningú, penso.

Una ombra negra sorgí de la foscor. Era en Malac, el corb errant.
Gros, astut i d'aspecte sinistre. Es va plantar just davant del Krunt.

—Porc! —digué de manera brusca mirant-lo directament als ulls,
amb aquella veu trencada i desagradable que mai anuncia res de bo. Va
fer sobresaltar-lo— Porc mentider d'ullal tort... Tu saps més del que
dius! No era una broma, se t'ha escapat perquè dins del teu cor brut no
hi caben més enganys. Tu saps el perquè del que està passant, veritat? —

els ulls negres i suspicços ara es dirigiren cap al públic— Vosaltres ho sabeu, compatriotes, els rius són més secs, les pluges escasses, els prats groguencs, hi ha bèsties que ens ronden i les flors... les úniques flors que llueixen com fa generacions són les d'aquest prat perquè les regues quan no et veu ningú! No és així, rei de l'embolic, embrollador fastigós?

Un cop digué això, es tornà a dirigir cap al Krunt, a qui no li sortien les paraules per contestar. Tremolava des de les orelles fins a la cua, tan sols li sortien monosíl·labs encallats. En Malac ocultà un somriure.

—No, no ens contestis encara, hi ha moltes més qüestions. La majoria ens hem preguntat, ni que sigui una vegada, què és aquesta cosa estranya que portes posada sobre el morro que et tapa la mirada. Et deu servir perquè no veiem d'on surten els secrets tenebrosos i les confabulacions erràtiques, oi? I els cadells humans, per què els has adoptat? Per què els ensenyes coses que no són pròpies d'animals de seny? I per què tu mateix no actues com ho fan els de la teva espècie?

Feu una breu pausa per valorar la incidència de les paraules mentre el desafiava amb la mirada, increpant i, de passada, gaudint-ne. El Krunt, per la seva banda, no es divertia gens. Havia passat de l'estupefacció i la vergonya a la ràbia més encesa en sentir que anomenava els seus estimats fillols, encara que, per motius diferents, seguia sense poder articular paraula. El corb no ho va passar per alt, com tampoc la cara de sorpresa i incredulitat de la multitud, i es va adonar que estava guanyant. Dominava els temps i el to del discurs, i el dotava de suspens i intensitat. El resultat era el desitjat. Ja podia continuar.

—Doncs ja ho responc jo mateix, si ell no vol —digué en condescendència tornant a girar-se en direcció als assistents—. Els humans li fan regals a canvi d'eixugar els rius, introduir animals feréstecs i ensinistrar els cadells, per tal d'estovar el camí i fer venir més persones que ens robin la vall, com fa generacions enrere. Perquè sí, amics, l'única veritat que ha dit el sapastre del meu costat és que hi va haver un temps en què no en sortien, de flors. La humanitat, espècie de rapinya obsessiva, prenia les flors, les pedres, l'aigua, els arbres i els animals. Privava de llibertat i esclavitzava aus, cabres i vaques per xuclar-ne tot el suc que podien. No deixaven res ni pels carronyaires. Quina gana vam passar... Als depredadors com els llops i les guineus els assassinaven sense miraments perquè volien menjar el que ells consideraven que era de la seva propietat, com si algú pogués pertànyer a algú. Quin disbarat! I sabeu?

Ja de passada explicaré el motiu real de la celebració. Avui commemorarem el dia en què tots els animals s'alçaren contra els botxins i els feren fora, tornant la calma a la vall. Tu, porc, ho vas viure, has venut la teva ànima traïdora a canvi de quatre misèries estrafolàries segurament per la promesa d'una vida d'engreix i tranquil·litat, però t'hem descobert.

La mirada afilada d'en Malac es va convertir en tendra quan es va posar sobre els germans, els quals estaven atònits i desconcertats.

—No m'interpreteu malament, no tinc res en contra vostra. L'engany també és cap a vosaltres, us ensenya i cuida, però tal vegada us ha explicat d'on veniu? O per què no hi ha ningú més com vosaltres? Sabeu quina és la vostra naturalesa, els vostres instints? Jo els he patit a les meves carns. Encara esteu verds, però creixereu i quan arribeu a la maduresa us convertireu en depredadors insaciabls, devorant i destruint tot allò que tingueu a l'abast —dirigí els ulls cap al públic—. Així doncs, compatriotes meus, amb el cor afligit però decidit a fer el que és correcte, penso que el nostre deure és el d'invitar l'Ània i en Gael a marxar de la vall.

Just quan acabà de dir això, els poderosos ullals del senglar van volar amb la intenció de clavar-se sobre el corb. En Malac, que feia estona que s'ho esperava, es va apartar ràpidament amb dos cops d'ales. De l'embranchida, el Krunt va topar amb el morro a terra deixant-lo una mica atordit, fet que l'altre va aprofitar per desplaçar-se fora de perill.

—Ho heu vist? Ho heu vist? —exclamà esparverat l'ocell— Vol matar un animal per defensar els humans! Què fas? En què t'has convertit? T'has begut l'enteniment? Fora tu i fora els humans!

Primer eren uns quants crits aïllats entre el públic, però de seguida es van anar animant, transformant-se progressivament en un clam que seguia la consigna de *Fora els humans! Fora els humans!* Després alguna gla sortí disparada anònimament, en direcció al porc. Els germans, que fins feia un moment estaven envoltats d'amics, de cop i volta els començava a encerclar una torba enfurismada.

—Però per què? Què us hem fet? —preguntava l'Ània amb un fil de veu i palplantada com un estaquirot.

—Acosteu-vos si voleu mal! —cridava en Gael enfadat.

El cercle de potes, becs, banyes i dents s'anava tancant a poc a poc a mesura que s'excitaven els uns als altres. En sentir-se cada vegada més atrapats, es van mirar espantats. Quan ja gairebé els tenien a damunt,

els de la primera fila van fer un bot com si un llamp els hagués enrampat. De cop, havien guanyat dos passos d'espai i tenien a la Keita al seu davant, barrant el pas a mossegades a tot aquell que gosés apropiars'hi.

—Aneu tirant enrere, canalla —els digué. Van obeir, però no tenien una via d'escapoliment segura.

Els atacants, després del primer ensurt, van recuperar els ànims i l'ofensiva. Ja pensaven que ho tenien tot guanyat quan, des del darrere de la multitud, van començar a volar esquiroles, conills, teixons i daines. Era el Krunt obrint-se camí a envestides fins a arribar al costat de la Keita. Va fer un crit gutural fortíssim i amenaçador que va fer tronar els estómacs i glaçar la sang a tots els allí presents. Davant d'aquella declaració d'intencions, l'exaltació i l'agressivitat van deixar pas a un seguit de coses millors a fer, com sopar o mirar espectacles. En poca estona es van quedar els quatre sols. L'Ània estava tremolant sense poder reaccionar, en Gael, tot i que en posició desafiant, li costava respirar i el Krunt encara estava cec de ràbia. La Keita va ser la primera a recuperar la serenor.

—Marxem a casa vostra, allà podrem estar tranquils —digué.

Un cop a la caseta, el Krunt ja era el de sempre, tranquil i amb aires de cansat. Els va fer seure al banc de davant la llar de foc i el va avivar per preparar-los unes infusions calentes de camamilla amb mel per ajudar-los a calmar els nervis i la tensió. Després s'assegué a terra al seu costat i es quedà mirant el foc. La Keita seia a sobre la lleixa de la finestra, des d'on podia veure la plaça. Ara, la festa continuava com si res hagués passat. De totes maneres s'estimava més vigilar, no fos cas que uns quants tornessin a bravejar i novament tinguessin problemes. Passaren una bona estona en silenci, fins que finalment en Gael el va trencar.

—Keita, he tingut por.

—Sí, ha estat un bon ensurt —li contestà sense apartar la mirada de la finestra.

—No ha estat un bon ensurt —la replicà enfadat—. Un bon ensurt va ser quan gairebé caic pel barranc en aquell pedregar, o quan vaig trepitjar un escurçó i no em va arribar a picar per un pèl, o també aquella vegada que vaig veure caure l'Ània d'un arbre perquè se li va trencar una branca. Però avui ha estat diferent. Ens estaven atacant, no sabia el que havia de fer, estava perdut. En certa manera m'obligaven a lluitar i, si és així, he fallat. No n'he estat capaç, m'he sentit petit!

—Jo ho he fet molt pitjor Gael. Tu has plantat cara, en canvi jo... Paralitzada... Soc poruga! —després de dir això, l'Ània esclatà en llàgrimes.

—Canalla, canalla, tranquils... —intervingué el Krunt— El perill ja ha passat, estem a casa i ningú no ha pres mal. Tot va bé si acaba bé.

—Para de mentir, porc! —digué amb duresa la Keita. D'un salt va baixar de la finestra i es posà davant dels infants— Això no ha acabat, tot just ha començat. Ara, gràcies al Malac, creuen que la cura de tots els mals és fer-vos fora de la vall. Ja no podeu refiar-vos de ningú.

—Són uns cadells encara, no estan preparats! —cridà el Krunt— Tots hem estat cadells i tots ho hem deixat de ser. A que és veritat que ja no sou tan petits, Ània? —li picà l'ullet i la nena dibuixà un somriure tímid— Aquest poca-solta d'aquí al costat us tindria a tots dos ficats dins una bombolla per sempre perquè mai prenguéssiu mal. No és pas que jo us en vulgui, de mal, però soc conscient que no puc evitar que us en facin, per tant, és millor que estigieu preparats. És ben cert que heu viscut protegits i no sé dir-vos si ha estat bona o dolenta, la idea, però ha estat amb la millor intenció. Realment, fa molts hiverns que ho discutim i jo sempre he perdut, diguem-ho tot. El cas és que ha explotat d'una manera inesperada i molt injusta, però és així i això no té remei. Hi heu de fer front.

—Però com vols que hi faci front si no he estat capaç de moure ni cama ni peu? —va exclamar l'Ània.

—Acostuma a passar que el primer cop que tems per a la teva vida davant una situació violenta, et quedis paralitzada —li contestà la guineu amb calma—. A mi em va passar —els germans se la miraren amb cara d'incrèdula—. Encara que no em creieu, va ser així. Heu d'entendre que la por, simplement, és com un instrument que toca per avisar-nos d'un perill. Com més potent és el perill, més fort sona dins nostre. És absolutament necessari arribar a dominar-lo bé si es vol sobreviure. És qüestió de pràctica. El problema és que un error et pot costar la vida. Dit això, la por pot jugar a favor vostre i, a mesura que va passant, ajuda a conèixer-vos millor i a mantenir la sang freda davant de situacions futures, així s'escull millor la tàctica a seguir: fugir, lluitar, quedar-se quiet o parlar.

L'Ània escoltava atentament, però no estava segura d'estar entenent res. La Keita se n'adonà.

—No pateixis, dona, no conec ningú millor que tu per a descobrir i superar misteris i situacions. Tu ets prudent, no covarda. Necessites entendre les coses per a poder enfrontar-te a elles i no tinc cap dubte que ho faràs. Tu ho pots tot.

—I jo? —preguntà en Gael.

—Tu? Ha, ha, ha! D'aquí no res, qualsevol bèstia o monstre fugirà només veure't.

—Ara canalla és millor que anem a dormir, hem tingut massa emocions per avui. La Keita i jo vigilarem fins que la festa s'acabi i ja no quedí ningú —digué el Krunt i seguidament va anar a buscar les pells de dormir que tenien guardades a l'habitació del costat i els deixà al banc, a prop de l'escalfor del foc.

Un cop abrigats, va fer un petó i una abraçada a en Gael qui li va tornar gustós, però quan va arribar el torn de l'Ània, aquesta li va apartar la cara. El Krunt, trist, ho va acceptar amb resignació. La coneixia i sabia perfectament que no havia perdut detall del seu penós espectacle. Ara mateix, a la pobra criatura se l'enduia un riu enfurismat de dubtes i la sensació que, ell, l'havia enganyat.

ELS CAMINS

L'endemà, quan es van despertar, ja no hi quedava ningú. Els ànims estaven decaiguts. En Gael serví dos gots d'infusió que va sobrar del dia anterior, però no se'ls van acabar, com tampoc es van dirigir paraules ni mirades. Ell intentà netejar una mica, no obstant, l'únic que aconseguia era moure les coses d'un lloc cap a un altre, un vaivé absurd que distava molt d'aconseguir el seu objectiu. Mentrestant, l'Ània estava asseguda al banc, aguantant-se el cap amb les mans, mirant, o això semblava, les poques brases que li quedaven al foc. Tenia el cap com un fangar, tèrbol i viscos, amb idees, imatges i frases borroses, que es movien com els caps grossos en un bassal, costosament i desesperadament per trobar una mica d'oxigen dins el que un dia havia estat aigua clara i pura.

Així van passar tot el matí. En Gael, feu un pas endavant i va fer un dinar senzill: cebes silvestres amb nous i truita de riu fumada. Menjà una mica i li deixà un vol de fusta preparat a l'Ània.

–Me'n vaig al bosc.

No va obtenir resposta.

Era ben entrada la nit quan va tornar. Havia recorregut sense un destí fix tots els turons de la rogalia. Era el primer cop a la vida que dubtava sobre alguna cosa i, encara pitjor, sobre si mateix. Li era una sensació realment desagradable, per això caminava i corria, per desempallegar-se d'aquell horrible sentiment. A més, li va venir al cap una frase que sempre deia la Keita: «Si busques bé, el bosc sempre et dona la resposta.» El fumut del cas és que no tenia ni idea del que buscava, fins que va veure aquella magnífica banya de cérvol de set puntes, grosses i robustes. «L'Ània em construirà els set ullals més punxeguts, tallants i perillosos de tota Vall Calma. La por no tornarà a parar-me mai més, sempre lluitaré i seran els altres qui tremolaran i es quedaran sense parla.» Amb el cap net, satisfet per haver trobat resposta, va arribar a casa. Es trobà la seva germana dormint al costat del foc apagat. No havia tocat el menjar. «Ella s'ho passarà molt més malament que jo...»

Un cel gris i trist semblava saludar de mala gana el nou dia. En Gael es despertà a causa del rebombori que hi havia a la sala del costat, la dels mals endreços. Amb mandra s'hi va acostar per veure què hi passava i es trobà l'Ània al bell mig vorejada per un baül ple de llibres arraconat a una cantonada, pots de vidre, de coure i d'argila decorats i sense decorar, cossis, olles i dibuixos enrotllats. Sarrons de tela estranya i de colors diversos estaven amuntegats entre més andròmines i estris a sota una gruixuda capa de pols i a sobre d'unes lleixes que recorrien dues parets senceres. A la paret del fons, un armari descolorit i menjat pels corcs estava farcit de vestits estrafaularis i terriblement incòmodes, amb els quals els dos germans havien passat llargues tardes de pluja jugant a disfressar-se i a inventar-se històries que representaven com si es tractés d'un espectacle teatral.

Tenia a les seves mans una dotzena d'objectes petits que havia tret d'una capseta de fusta ornamentada. Hi havia des d'ampolletes minúscules fins a collarets i braçalets, passant per arracades i anells. Es va girar cap a ell.

—Mira, es pot saber què és tot això? Per què és aquí, a casa nostra? —li preguntà inquisidora.

—I jo què sé... —li contestà lleganyós.

—Tu no penses mai en res, no? —continuà enfadada tant amb ell com amb el món— De veritat no et sembla rar que tinguem tot això? Cap més animal ho té. O que en comptes de pares ens hagin educat un porc senglar i una guineu? Per què no n'hi ha més com nosaltres? Mira aquest baül. Per què entenem què hi diuen els llibres que hi ha? Doncs perquè el Kront ens n'ha ensenyat, com també a parlar l'idioma que hi ha escrit, que a banda d'ell, tu i jo, ningú més entén. Això em fa sospitar que en Malac potser té raó. Si no, per què s'hauria d'haver pres tanta molèstia en el nostre aprenentatge de coses exclusives d'éssers humans? Amb quin propòsit? I si és així, formem part d'un gran pla per a apoderar-nos de la vall? I el que em fa més por... Ens convertirem tu i jo en uns monstres acaparadors i destructors quan siguem grans? Perquè ens estem fent grans, saps?

L'Ània havia deixat anar tots els seus interrogants com una tempesta estiuenca, deixant en Gael absolutament aclaparat i mirant la seva germana gairebé amb espant. Al cap de poc, la cara se li relaxà. No podia processar tantes preguntes tan complexes i menys en acabar de desper-

tar. En conseqüència, el seu cervell va tirar totes aquelles qüestions pel barranc. L'únic que li va dir abans de tornar-se'n al llit, va ser:

—Pregunta-ho al Krunt.

I així ho va fer, però no després d'un dia feixuc i desencantat, només amb la companyia de capficaments, inseguretats i poc menjar.

Ja havia caigut la nit quan l'Ània va dir-li a en Gael que anava a veure el Krunt. Ell s'hi va apuntar. No és que li fes perdre el son convertir-se en un monstre, o si quelcom confabulava perquè fes o desfés a mercè d'éssers que ni coneixia ni l'importava massa arribar a conèixer. Ell sabia qui era i, com sempre havia fet, faria el que ell voldria. El que no li agradava veure era la seva germana passar-ho malament, i donar-li un suport verbal i emocional li era impossible. Era conscient de les seves limitacions i, la veritat, tampoc feia gaire per a millorar-les, però sí que la podia acompanyar allà on fes falta.

En arribar, el Krunt estava assegut vora la foguera que encenia totes les nits. Amb les peülles aguantava un got, el qual els va oferir però s'hi van negar. El gust amarg i el color a pipí que tenia aquella beguda seva no els agradava. A més, havien vist moltes vegades que quan en bevia molta només deia ximpleries i al final s'acabava adormint. L'Ània se li asseguré al costat mentre en Gael anava d'un costat a l'altre, mirant-se els llums del foc, agafant branquillons i tirant-los a dins per veure les formes i els colors que agafaven en cremar-se. Ella el mirà molt seriosa i li digué:

—Hola, Krunt.

—No cal que diguis res, et conec molt bé i sé perfectament tot el que estàs pensant i sentint. Sento de tot cor tot això i si jo t'he pogut fer mal, et demano perdó...

—No vull que em demanis perdó, vull respostes —l'interrompí passant per sobre les disculpes. Ella no havia perdut la serietat.

—Respostes... —el porc se la va mirar fixament durant una bona estona, es va treure les ulleres sense apartar-li la mirada, es va acabar el got i n'omplí un altre amb una garrafa que tenia al costat— Respostes com a tal, no estic en condicions de donar-te-les, però sé una història que et podria ajudar. S'anomena *Les filles de la lluna*...

L'Ània el tallà en sec.

—No em vinguis amb contes ara! No t'atreveixis a faltar-me el respecte així. No hi tens dret! Vull respostes, no històries!

—Però aquesta n'era una de bona i si l'escoltes bé podries extreure'n moltes coses... —digué defensant-se.

—A veure si ho entenc... —l'encarà— Vinc perquè em donis explicacions, perquè crec que saps molt més de nosaltres que nosaltres mateixos, i em vols explicar una història de les teves que saps que m'embadaleixen, crec que amb el propòsit de despistar-me per seguir fent l'orni i no respondre. Però saps? Ara necessitaràs alguna cosa més que un conte per satisfer els neguits que tinc.

—Està bé... És just... Ja t'has fet gran... —el Krunt, amb resignació, respirà profundament i començà l'esperada confessió— Se'm va confiar la vostra custòdia farà setze hiverns i em posaren dues condicions. La primera, que protegís la vostra vida amb la meva si fes falta, i la segona, que mai revelaria el nom ni la procedència de qui em va confiar-vos. Tanmateix, també és veritat que no em va prohibir indicar-vos el camí a seguir perquè, si volíeu, anéssiu a buscar les respostes que cregueu oportunes... —digué com si pensés amb veu alta— Per aquest motiu, ara, tocava explicar-vos, concretament, aquesta història —el Krunt, veient l'Ània una mica perduda i insatisfeta, agafà una branqueta i es dirigí cap a on il·luminava més el foc—. Seguiu-me.

A la sorra hi dibuixà un cercle amb vuit fletxes que sortien de l'interior, cada una mirant en una direcció diferent.

—Veieu? El cercle representa l'individu i les fletxes, els camins que hom decideix seguir en plena consciència i responsabilitat. Dit més senzill, simbolitza escollir la vida que vols portar, simbolitza la llibertat. Per exemple, tu, Ània, sempre he tingut molt clar que el teu camí és el del descobriment, el del saber, per això m'he esmerçat tant a ensenyar-vos la parla i l'escriptura humana, perquè sé, des de fa molt de temps, que la vall se't quedarà petita i voldràs marxar.

—Així que hi ha més éssers com nosaltres? —preguntà la nena amb els ulls brillants.

—Temps enrere sí, però després de la victòria de l'alçament, jo no n'he vist mai cap aquí. És una qüestió que, si vols, hauràs de descobrir per tu mateixa. Gael —el Krunt mirà el noi i li parlà—. Tu ets un animal més de la vall, ets un dels nostres. Decidit, obstinat i valent com qualsevol pardal, esquiroi o guineu que volta per aquestes terres. El que vull dir és que el teu camí potser no es troba més enllà dels turons que ens envolten, aquí ets feliç.

—Per a mi, el camí a seguir és clar com l'aigua i és el d'estar al costat de la meva germana —contestà en Gael amb serenor—. Vagi on vagi, estaré allà.

—I jo em quedaré més tranquil si ho fas així —el mirà orgullós—. En fi... Així doncs, diria que la decisió està presa, no, Ània?

—Sí! Farem els preparatius i demà mateix marxarem, oi que sí, Gael?

—És clar que sí! Serà una aventura fabulosa! Però... cap a on? —els dos germans miraren interrogatius el seu padastre.

—Aneu a buscar la Keita, ella us dirà cap a on. Jo vaig fer una promesa i poc o molt la vull mantenir —ells assentiren—. Molt bé, ara és hora d'anar a dormir, heu de descansar, que mons nous esperen la vostra visita —digué el Krunt, tancant la vetllada. Després d'acomiarar-se amb un fins aviat, els germans van fer camí cap a casa.

Ell els veié marxar i acabà de xarrupar el got. Quan es va quedar sol, se'n sentí. Sabia que aquell dia arribaria, com també que aquella familiar, i no per això, menys angoixant sensació, tornaria. Fent un gran esforç per posar-se dret, agafà la garrafa i anà cap al seu jaç. Quan ja estava a punt d'adormir-se, una ombra fantasmagòrica més alta que ell, va sorgir de la foscor.

—Així que ha arribat el dia? —preguntà una veu fluixa i aguda. Ell, sense sorpresa ni espant, respongué amb un trist sí.

La misteriosa figura s'anava revelant a mesura que s'acostava a la llum del foc. Es tractava d'un conill gegantí comparat amb els de la seva espècie. Tenia el pèl de color verd pàl·lid i les orelles les tenia llargues i caigudes, la de la dreta cap a l'esquerra i la de l'esquerra cap a la dreta. Tenia les potes escarransides, la panxa gruixuda i el cap petit. Semblava una baldufa. A la cara xuclada i malaltissa, pèls de color blanc recobrien la major part de les galtes i unes dents grosses amb diferents tonalitats de groc li sortien dels llavis. Tanmateix, el més cridaner de tot aquell personatge eren els ulls. Eren petits i negres amb venes vermelles per tot arreu, però no eren tristos ni cansats, sinó desafiants, plens de vida i també de rancor. Xiuxiuejà:

—Millor, ens queda poc temps.

LA CADENA TRÒFICA

Aquella canalla va poder dormir poca estona; els nervis no els van deixar agafar la son. De totes maneres, a l'alba no estaven cansats. Amb el primer cant dels ocells van sortir de sota les pells com si tinguessin mil abelles picotejant-los el cul. Les ganes d'aventura i la curiositat per descobrir coses noves els empenyia amb força.

Omplir les motxilles heretades de l'habitació dels mals endreços es va convertir en motiu de discussió. El criteri d'en Gael era marxar amb el que duien posat i que el bosc proveís. El de l'Ània, molt més previsor, era el següent: les pells de dormir, dues mudes de recanvi per cap, pells de cérvol i de porc senglar convertides en jaquetes i pantalons, aigua, menjar per a quatre dies, corda, dos llums globus, els pals de fer foc i unes quantes herbes medicinals. Quan va acabar de recitar tota la llista, la cara d'en Gael era un poema.

—Però com vols córrer pel bosc tan carregada? És un disbarat!

La resposta de l'Ània no es va fer esperar.

—No, el disbarat és voler arribar a un destí havent de perdre el temps en buscar menjar. Això no és una classe de la Keita!

—Jo no dic disbarats, ets una ximpleta!

—No, ximple tu! Que et penses que anem a jugar? Saps què et dic? Que jo agafaré el que cregui convenient i tu fes el mateix, però el que és meu, és meu, i el que és teu, teu. No et deixaré res!

—Ximpleta! —feu en Gael bufant per sota el nas, el qual el feia semblar un boc amb les banyes regirades. Ella ja no li va tornar a contestar, va agafar la seva motxilla i la va començar a omplir.

En Gael estava a fora, esperant-la sota el taronger amarg que hi havia a la dreta de l'entrada. Només portava les pells que duia per vestit i una gran banya de cérvol.

—Què fas amb això? —li va preguntar l'Ània en sortir.

—M'has de fer set ullals d'aquí, així ningú gosarà fer-nos mal.

—No tenim temps per això. És millor que portis aquest.

De la motxilla va treure un preciós ganivet de dos pams. El mànec era d'os, treballat amb motius florals i al pom hi tenia un cap de llop en posat seriós. La fulla que se li unia, tenia una lleugera forma de S i a la part posterior hi havia una secció de fil de serra. El vailet es va quedar meravellat, sense paraules, amb els ulls que li brillaven.

—Fa temps que el vaig trobar entre un munt d'andròmines en una caixa. Estava molt fet malbé, però hi he treballat una mica i crec que ha quedat força bé. També t'he fet aquesta funda i cinturó. És senzill, d'un cuir que em va sobrar, però és resistent.

En Gael el va agafar amb compte, com qui agafa un nadó. Li passà el dit suaument pel fil, que el tallà com si fos aire. Ni se'n va sentir. Es va xuclar la sang i se'l col·locà orgullós a la cintura.

—És el millor ullal que pot tenir un animal! Gràcies, moltes gràcies!

—De res, de res, però amb l'ullal també hi va aquesta motxilla.

—Apa que te la saps ben llarga, tu —va exclamar somrient. I sense posar-hi cap objecció ni fer cap revisió, es penjà el pes extra i raonablement equilibrat a l'esquena.

El sol brillava, promentent un dia càlid i agradable de primavera. Els ocells cantaven transmetent calma i serenor amb el missatge implícit que tot funciona com ha de funcionar, si no fos perquè dos ratolins els van començar a increpar mentre els seguien el pas.

—Marxeu i no torneu, humans! Marxeu que això no és casa vostra!

En Gael, cansat d'escoltar-los, els va tirar una pedra i van desaparèixer en el sotabosc. Somrigué a la seva germana per buscar-hi complicitat, però ella no concebia la vida com una batalla constant contra tots els que no eren com ella o no fossin del seu entorn. Li va apartar la mirada per a posar-la cap al camí.

La ruta els conduïa en sentit contrari al de la plaça. S'havia de seguir el riu unes cinc-centes passes sota els pollancrens altíssims que el vorejaven, per després agafar un corriol cap a la dreta que s'enfilava cap als turons. Normalment, estava concorregut i molts l'utilitzaven per anar a beure al riu, però aquell dia no. Tot i així, no van trigar gaire a creuar-se un teixó. Amassat, discret i tossut, va passar de pressa i amb cara de pocs amics. Aquells animals eren així, poc sociables, però tot i saber això, l'Ània va pensar que l'afer de la festa ja el sabia tothom i que ells havien passat de ser estimats per tothom a ser uns pàries.

El bosc d'alzines que predominava per aquells vorals els era ben conegut. Abans d'arribar a casa de la Keita, passarien per davant del roure del mussol i després pel marge sempre ombrívol dels camagroc. Una vegada a dalt de tot del primer turó, anirien per sota el niu de l'aligot, per on es descendia i on començava a alçar-se el segon turó. A partir d'allí, tota la cara nord era la casa dels conills i territori de l'Arta, la geneta. I un altre cop al cim, tot el que es veia en direcció sud era la zona de caça de la Keita.

En un dia com aquell de primavera, l'alzinar era un lloc sorollós. En canvi, des que s'hi havien endinsat no se sentia ni el brunzit d'una mosca. Era d'allò més estrany. En tota la ruta ni veieren ni sentiren una ànima.

El sol ja passava una mica del punt del migdia quan van arribar a la Pedra, la qual els indicava que si es desviaven cent passes a l'oest, trobarien el cau de la guineu, situat al peu d'una alzina especialment grossa. Un cop davant, es van quedar esgarriats de l'escenari que se'ls dibuixava. El que abans era un indret bonic, curiosament excavat, ara era un conjunt de grans forats bruts plens de pedres i arrels trencades. També s'escampaven pèls de color taronja i marró entre les runes del cau, alguns ensangonats. No calia ser gaire intel·ligent per adonar-se que s'hi havia lliurat una gran batussa i, a jutjar per les proves, la perdedora era la Keita. Però contra qui?

En Gael, un cop passat el xoc inicial, va començar a examinar tot aquell desastre. Es va fixar que, a l'entrada principal, tant al sostre com a terra i les parets, unes grapes similars a les d'una guineu, però deu vegades més grosses, a base d'esgarrapades, eren les culpables de la destrossa.

—Has vist això, Ània? Són enormes.

—Tens raó, potser són d'un llop... —s'hi acostà ella per mirar-ho més de prop. En dir això, van creuar-se unes mirades de preocupació. El vailet seguí examinant.

—Mira! El rastre se'n va cap aquí —exclamà en Gael de sobte. Unes petites gotes de sang indicaven un camí caòtic d'herbes aixafades i arbustos trencats. Fent zig-zag, baixava en direcció sud-est—. L'hem de seguir, potser encara podem ajudar-la! —digué i després es disposà a marxar a la carrera, però un crit terrorífic esclatà com un tro, fent tremolar el bosc sencer. El feu parar en sec. L'Ània reaccionà abans.

—Som-hi! —i van sortir disparats.

Era senzill, per a una mirada entrenada, fer-se una imatge clara de què havia succeït. La Keita, dormint tranquil·lament, no es va adonar que l'havien ensumat. La bèstia va voler entrar, però era massa grossa. A l'instant començà a obrir-se pas entre ungles i dents. La guineu, arraulida a la part més profunda del cau, el primer que va veure quan es despertà amb un sobresalt van ser uns ullals descomunals que s'anaven aproximant amb pressa. Amb espant, ja notava com un alè pestilent li deixava els bigotis humits.

Ella, lluitadora i supervivent indiscutible, es refeu de la paràlisi del terror i li clavà les dents al nas quan en va tenir l'oportunitat. La bèstia va fer un salt enrere i la Keita no ho va dubtar: va sortir cames ajudeu-me cap a la llum verda, clara i esperançadora. No obstant, el seu adversari es recuperà ràpidament tot i tenir el nas esberlat. De reüll, la va veure escapolar-se per una sortida situada a la seva esquerra. Com un llamp, girà el cap per mossegar-la, però només va arribar a esquinçar-li la pell i a arrencar-li una bona mata de pèl. Ella no va cridar. Si vivia ja tindria temps de llepar-se la ferida. La bèstia, enfurismada per haver fallat, escopí els pèls de la presa i començà a perseguir-la.

La persecució seguia un patró: línia recta, gir, línia recta, gir. També seguia una direcció concreta, semblava que la Keita tenia un pla. Travessava el seu territori turó avall, per després pujar el següent més alt i costerut. A partir d'allà, ja era zona desconeguda per als germans. La guineu els havia prohibit rotundament traspasar aquella frontera. Aquells dominis eren d'un altre congènere i, pel que explicava, no era gaire amic dels forasters i no els podia garantir seguretat. Fos com fos, no van perdre ni mig instant en pensar en tot això. La prioritat era ajudar la seva amiga i van seguir endavant.

Per bona que fos l'estratègia de la Keita, el contrincant li estava posant francament difícil. Ella era ràpida, però l'altre més perquè tenia les potes molt més llargues. Malgrat això, fent gala d'intel·ligència i sang freda, corria en línia recta i quan aquell monstre estava a punt d'enxampar-la, girava bruscament a l'esquerra o a la dreta segons convenia.

Un cop passat el cim, s'hi trobava una caiguda de pedra viva d'unes trenta passes d'altitud. De petita, la Keita i els seus germans jugaven en aquell ras a veure qui podia arribar més avall saltant de pedra a pedra. Era arriscat perquè els sortints i les esquerdes eren petits, però això era el que ho feia divertit i emocionant. Ara el volia fer servir de refugi. La

bèstia era massa grossa per ni tan sols intentar aquella temeritat. El problema que es plantejava era que hauria d'afluixar la marxa considerablement si no volia fer un pas en fals i caure pel barranc. I tenia un afegit: el bosc deixava pas a unes catorze passes de prat abans d'arribar-hi. No hi havia cap protecció, però era l'única oportunitat que tenia.

Quan tan sols quedaven tres salts pel seu objectiu, l'intentà despistar girant bruscament cap a la dreta i seguidament cap a l'esquerra. Corria a la velocitat correcta i ho tenia a tocar, però la bèstia, com si li hagués llegit el pensament, en comptes de fer els dos girs, continuà en diagonal. A la Keita, les mandíbules de l'animal l'esperaven al llindar del precipici. Es van tancar amb força, els queixals a l'esquena i els ullals a la panxa. Aquesta vegada sí que va xisclar. Desesperada, clavava mossegades a tort i a dret, la majoria a l'aire. Per sort, en una d'elles va notar carn i enfonsar les dents tant com va poder. La bèstia va obrir la boca per cridar de dolor i caigué a terra, oportunitat que la guineu no desaprovà per esmunyir-se i començà el descens.

S'havia d'enganxar bé a la paret rocosa si no volia caure. L'estret pas que baixava fins a un sortint una mica més generós no permetia error. Amb l'adrenalina que li quedava, de forma gairebé inconscient, hi arribà. Mirà amunt i va veure l'enorme boca obrint-se i tancant-se amb frisança per atrapar-la, deixant-la xopa de saliva. Ràpidament, comprengué que per fi estava salvada. Després abaixà el cap i es mirà el torç. El pelatge esponjós i lluent de color taronja ara era com un drap brut ple de sang i fang. Exhausta, sense sentir cap mal, es deixà portar per una son profunda. Per la seva part, la bèstia es quedà una bona estona fent voltes sobre si mateixa buscant la manera d'enxampar el dinar. Al final, frustrada, va deixar anar un crit de ràbia que va fer tremolar la Vall sencera i se'n va anar.

—Keita... Keita...

—Encara respira.

—Keita...

A mesura que anava recuperant el coneixement, les veus s'anaven tornant més familiars.

—Keita...

Dues figures s'aclarien dins una boira blanca i espessa.

—Estàs viva!

Finalment, la cara feliç d'en Gael sorgí nítidament de les ombres. Al costat, fent pressió a les ferides, l'Ània també somreia. Tornava a estar al clar del cim del turó.

—No cridis, ximplet! La bèstia encara deu rondar. Què hi feu aquí? No vaig dir-vos que això és zona prohibida? —els amonestà intentant dissimular el dolor i l'esforç.

—El Krunt ens va dir que tu ens podries ajudar a trobar altres persones i hem vingut a buscar-te a casa però en veure l'estat en què estava i el rastre que has deixat, no podíem fer res més que seguir-lo. Sabíem que estaves en perill —respongué en Gael.

Després d'assenrir amb el cap satisfeta dels seus alumnes, digué remugant:

—Coi de porc recaragolat, no pot parlar mai clar.

—Què no ens ha dit clar? —preguntar l'Ània.

De cop i volta, el rostre de la guineu es tensà i les orelles es dirigiren en direcció al bosc. La canalla s'adonà immediatament que la bèstia tornava. Traient forces de ves a saber on, la Keita es posà dreta increïblement de pressa, posicionant-se com a barrera defensiva entre el bosc i els germans.

—Heu d'arribar a la Roca que Vola. Passat el riu, traspasant el límit de la vall, s'alcen tres turons, cada un més alt que l'anterior. Des de l'últim cim la veureu. Seguiu sempre la direcció d'on bufa el vent fred.

—No, tu ens guies! —digué en Gael fent un pas endavant i traient el ganivet.

—No hi tens cap possibilitat, soca! Ània, endú-te'l i marxeu ras avall. Correu, no hi ha temps!

Sense perdre temps, l'Ània es penjà les dues motxilles i agafà el seu germà pel braç. Ell es resistia mantenint-se dret un pas més endavant que la Keita. Conscient del perill de mort que corrien, el va tibar tan fort que van perdre l'equilibri i caigueren rodolant a un pam del barranc. En Gael es desfeu amb ràbia de la seva germana i tornà al costat de la seva amiga.

—No facis que tota la feina que he fet amb tu acabi dins la panxa d'una fera qualsevol. Corre i sobreviu, carall! —li ordenà la guineu amb cara hostil.

Sobtat, se la mirà amb els ulls plorosos. Els sentimentalismes mai havien fet per ella i aquell vailet de cara rodona, li estava posant realment

difícil poder fer veure que no la commovia. La veritat és que li era més fàcil enfrontar-se a una mort terrible com la que li esperava que obrir el cor i expressar què sentia.

—Ves-te'n d'aquí, si us plau... necessitem... necessito que visquis —a ella també se li negaren els ulls—. Ània! A la Roca estareu segurs. Marxeu!

L'Ània tornà a agafar-lo pel braç. Aquest cop, no li oposà resistència i se'l pogué endur. La Keita va mirar de reüll com els seus cadells, per fi, desapareixien ras avall salvant la vida. Amb el cor en pau i el cap ben alt, es preparà orgullosa i ferotge a rebre el seu destí.

Estaven al peu del cingle quan es va sentir un crit agut, fort i curt. El mateix últim xisclet que tantes vegades havien sentit, el que tantes vegades ells mateixos havien provocat en donar el cop de gràcia a conills i ratolins per a poder omplir-se la panxa. «Una mort ràpida i seca és el millor per a tothom», solia explicar la Keita a les seves classes. «Un cop o una mossegada al clatell i ja està, evites patiments i possibles contraatacs.» La bèstia l'hi havia donat, era just.

La gran caçadora havia estat caçada i, de retruc, els va ensenyar la darrera lliçó i potser la més important. Sempre havien pensat que tant a ells, com a la Keita o el Krunt, no els passaria mai res, que podrien viure per sempre i que això de matar per menjar no implicava res de dolent per ningú, perquè a ells no els havia volgut caçar mai ningú. En certa manera i de forma inconscient, es creien més importants que els altres animals, però de forma sobtada i dolorosa, una riuada d'humilitat els deixà sense forces. No eren pas més que una sargantana o musaranya. Aquestes dues espècies per a un insecte eren imponents depredadores, però per a una serp eren suculentos preses i, a la vegada, la serp ho era per a un aligot, i quan aquest mori caurà a terra i serà l'aliment dels insectes. Així doncs, tots formaven part d'una cadena —terrorífica en aquell moment per als germans— que donava sentit i vida al bosc.

CAMÍ A LA ROCA

Era evident que quan acabés amb ella aniria darrere d'ells. La seva olor estava escampada per tot arreu i el més segur era que els hagués sentit i vist. Havien de marxar d'allà i de pressa! Sense buscar direccions ni fer plans, arrencaren a córrer en línia recta travessant boixos, bassals i esbarzerars. Ja portaven molta estona de fugida i el pas s'anava alentint, però no pararen ni parlaren. Només quan les primeres gotes d'una pluja que no havien vist a venir a causa del trasbals, s'adonaren que no veien més enllà de quatre passes. Núvols negres cobrien el cel del capvespre.

—No podem caminar de nit i plovent, ens hem d'aturar i buscar refugi —en Gael assentí amb el cap i començà a buscar-ne. Al cap de poc el vailet assenyalà un gran roure.

—Millor si descansem a dalt d'una d'aquestes branques, així no ens sorprendrà cap fera i dormirem amb el cul sec.

Tal dit, tal fet, de seguida s'havien enfilat a la tercera branca del majestuós arbre. Era prou forta i grossa per cabre-hi tots dos i la distància que quedava de terra semblava prudent. L'Ània va treure de la motxilla una corda i s'hi van lligar tots dos fermament a la branca; només hauria faltat caure a mitjanit empastats a terra. L'aigua queia amb força i esquitxos caiguts d'entre les fulles els mullaven de tant en tant la cara. Cap dels dos va fer el més mínim comentari. S'acomodaren com van poder en aquell llit precari i es van disposar a passar una mala nit.

Al mig d'un son inquiet, l'Ània es va trobar corrent sola per un bosc desconegut i gegantí. Sense rumb ni destí, tenia la sensació que allò era un laberint. Anés per on anés sempre hi havia un barranc, uns esbarzers de punxes desmesurades o unes ombres massa fosques per poder-hi entrar. Amb una angoixa creixent, continuava corrent. Frisava per trobar una llum que li indiqués per on havia d'anar, però en comptes d'això la vegetació cada cop es tornava més espessa i opressora. De sobte, va veure un insecte que la seguia. A l'acte ja n'eren tres, cinc, quinze... Després tres dotzenes, cent, dos-cents i cada cop se n'hi unien més i més de totes les espècies i grandàries. Al final era perseguida per una

gran onada que la volia engolir mentre cridaven: «Fora, monstre! No ets benvinguda, monstre! Monstre! Fora! Monstre, monstre!»

Desesperada per trobar una sortida, mirà cap a les copes dels arbres on, estranyada, va veure com una criatura estrofolària grimpava de branca en branca mirant inexpressiva-ment l'espectacle que es vivia a baix. L'Ània la coneixia, li era familiar... I tant si ho era! Era en Gael, però amb orelles, dents i cua d'esquirol. «Perquè marxes de casa?», li preguntà aquell híbrid de germà i rosegador. Ella seguia corrent, els insectes guanyaven terreny i l'estaven atrapant. Alguns d'ells ja havien aconseguit pujar-li als cabells i es dirigien cap a dins de les orelles per poder-li cridar més fort que era un monstre. Se'ls intentava treure fent-los cops, però era inútil. Sentia verdadera esgarripança. No hi havia escapatori. Entrà en pànic quan va veure que el bosc s'acabava de manera abrupta. El precipici més fondo i negre del món es trobava davant seu. Havia de decidir: o morir esclafada o tornar-se boja amb aquelles bestioles cridaneres. Saltà al buit.

Sorprendentment, no va xocar contra el terra, sinó que es posà suau-ment com una ploma en un clar d'herba flonja i fresca, on al bell mig es trobava un petit estany d'aigua cristal·lina. Era de nit i la lluna plena s'hi reflectia. Aquell lloc transmetia pau i així se sentia. A poc a poc s'acostà prudent cap a l'estany i veié l'astre que més que un reflex semblava un dibuix extremadament nítid i detallista. Es quedà embadalida observant-lo fins que s'esvaí entre tènues onades. Ara era la seva cara que s'hi veia reflectida. Poques vegades havia tingut l'oportunitat de mirar-se i mai de manera clara: els cabells castanys clars, fins i esperrucats, els llavis molsuts que deixaven entreveure unes dents blanques un xic tortes, el nas xato, les celles que descrivien un petit arc, el front... Es fixava en cada part i s'hi passava el dit movent-lo encuriosida, feia ganyotes i observava els plecs que li feien a la pell. Anava prenent consciència de qui era ella, que aquell rostre era seu, però com si es tractés d'un embolcall. Entenia que el físic i el pensament eren dues coses separades. «Tanmateix, l'un no pot existir sense l'altre. El cos és una eina per posar en pràctica els pensaments. Tot i que el cos té les limitacions físiques, la ment, no.»

Després tornà a posar l'atenció sobre els ulls marrons profunds, molt profunds... tant com un pou. De cop i volta s'estremí, ja no eren marrons, sinó que eren grocs. Es quedà quieta com una pedra mentre veia

horroritzada com les faccions de la cara s'allargassaven i es tornaven peludes. Les dents creixien i es feien punxegudes al mateix temps que les mandíbules s'obrien i sortien de l'aigua per clavar-li una mossegada mortal. En aquell instant es despertà.

Ja era de dia i continuava plovent. En Gael ja feia estona que s'havia llevat i en veure el trasbals de la seva germana quan es despertà, la intentà tranquil·litzar i li oferí nespres i peix fumat. L'Ània menjava una mica desganada mentre ell endreçava les coses. Un cop acabà de menjar, sentir que tenia la necessitat d'explicar el seu somni, però se'n va desdir. Recordava cada detall i imatge i li produïa un nus a l'estómac que feia que no li sortissin les paraules. A més, en Gael li trauria importància i ella estava convençuda que la tenia. L'esforç no valia la pena.

—Ània, què fem? Hem de decidir cap a on anem, si a casa o a la Roca.

—Crec que hem d'anar a la Roca, la Keita ens va dir que allà estariem segurs. El problema és com anar-hi. Durant la fugida, si no vaig errada, ens hem dirigit cap al sud i el nostre destí es troba al nord. El vent fred bufa d'allà, però la bèstia es troba a mig camí, barrant-nos el pas...

—Doncs anem a buscar-la i la matem... —digué en Gael serrant les dents.

—No. Sé el que sents, però si la Keita no ha pogut, què et fa pensar que tu podràs?

—Ara tinc l'ullal que em vas regalar...

—Entra en raó, tu mateix et vas quedar pàl·lid en saber com n'era de grossa la fera en veure les petjades. Tens molta ràbia però amb això i l'ullal no crec que n'hi hagi prou.

—Està bé germana, et faré cas, però si per mala sort ens la trobem juro que aniré per ella —el vailet parlava amb tots els músculs tensos i llàgrimes als ulls. L'Ània l'abraçà fins que es destensà una mica i després continuà.

—La millor opció seria fer una gran volta en direcció sud-est i a poc a poc anar pujant per arribar al riu, on coneixem el terreny, travessar-lo i seguir-lo corrent amunt perquè baixa des del nord.

—D'acord, doncs som-hi.

Sense sol era difícil orientar-se, però aquella canalla s'havien criat al bosc i semblaven tenir un instint innat per moure's per l'entorn, encara que els fos desconegut. Van deixar dos pujols entre ells i el ras on

la Keita va trobar la mort, dibuixant un semicercle en direcció est. La caminada fou força fatigant, un puja baixa constant en què la mullena els calava els ossos i els feia relliscar. Tot era d'un color grisós que acompanyava el seu estat d'ànim. No parlaven, només s'intercanviaven alguna paraula contestada per algun monosíl·lab com «Vigila», «Ah», «Per aquí?», «Sí». Al final, ja entrada la tarda, arribaren al riu a uns quinze kilòmetres de casa seva.

Els núvols s'estaven esfilagarsant i raigs de sol tímids escalfaven una mica l'ambient. Amb això i que ja es trobaven en un lloc conegut, respiraren un mica alleujats. Com que ja anaven molls com ànecs, decidiren creuar el riu immediatament, que en aquell tram era ample i només els cobria fins a la cintura. De seguida van ser a l'altra riba. L'Ània, de la seva motxilla, va treure els pals de fer foc i l'herba seca que sempre portava, justament per dies com aquell.

—Ara faràs foc? —preguntà en Gael.

—Sí, ens hem d'eixugar, la nit serà freda i podem refredar-nos.

Ell assentí, la deixà allà fregant els pals i s'endinsà al bosc per tal de trobar llenya prou seca per alimentar-lo. Es fixava sobretot en els arbres morts per agafar les primeres branques on a la pluja li hagués costat més d'arribar. No trigà gaire a portar-ne un bon feix. Es va trobar la seva germana embolicada amb la pell de dormir concentrada en la tasca i es va preguntar el perquè s'abrigava si tampoc feia tan fred, però no preguntà. Deixà els troncs a un costat i va anar a donar un cop de mà a la feina monòtona i cansada de fer girar els pals. Al cap d'una bona estona i diversos intents fallits per culpa de la humitat, ho van aconseguir.

Allà, amb la roba al costat del foc eixugant-se, descansaren i menjaren una mica. El sol envermellia i quan en Gael ho observà, parlà.

—És evident que no arribarem avui, toca tornar a dormir al ras.

—Doncs millor que busquem refugi entre els arbres, aquí estem molt exposats, se'ns veu de tres hores lluny.

—Quan he anat a buscar llenya he vist una bona alzina que ens serviria, no és tan grossa com el roure de la nit passada però crec que farà el fet.

—Doncs vestim-nos i anem-hi sense deixar cap rastre.

Un parell d'estrelles ja espurnejaven quan per fi estaven instal·lats en aquell dormitori improvisat. S'adormiren gairebé a l'instant.

El grall d'un corb els despertà d'un sobresalt. L'ocell es trobava mirant-se'ls des de la branca superior. Tornà a grallar encara més fort, fent que qualsevol rastre de somnolència dels germans desaparegués, i després arrancà el vol.

—Coi d'ocellot maleducat i fastigós! —cridà en Gael fent voleiar els braços amenaçadorament.

—Deixa-ho córrer. Mira, ja és ben entrat el matí, encara ens haurà fet un favor.

—Si tu ho dius... Jo hauria dormit fins a la tarda i ara estaré de mal humor fins demà.

—Estigues com vulguis, però millor que marxem ja. Jo no estaré segura fins que no arribem a la Roca.

—Tu manes, noia —digué en to aspre al mateix temps que guardava el sac i la corda.

En un tres i no res ho van tenir tot enllestit i es van posar en marxa de nou. El pla era seguir riu amunt sempre per l'arbrada per tenir amagatall si venia algú no desitjat. La ruta anava pujant i baixant turonets, no estava gaire plena de bardisses, així que anaven a bon ritme. Passat el migdia pararen per fer un mos i beure una mica d'aigua. L'Ània, asseguda en una pedra, deixà anar els pensaments en veu alta.

—No tens la sensació que tot aquest afer és com irreal? En qüestió de quatre dies tot el nostre món s'ha posat potes enlaire. És com si tot formés part d'un pla estrambòtic i terrible al mateix temps. Em sembla que d'un moment a l'altre despertaré a casa, tranquil·la, sense cap desgràcia, ni maldecaps, ni feres...

—Au, vinga, què dius! Si ara estem aquí és perquè tu no pots tenir mai el cap quiet, o potser creus que la mort de la Keita estava planificada? És absurd el que dius. Lamento molt dir-te que no hi ha res d'irreal aquí, la desgràcia que ha passat ha passat. Mira, el viatge que hem començat ha estat perquè tu l'has volgut i jo no em volia quedar sol a casa mentre tu vivies una gran aventura. Però ara tot se n'ha anat a norris i el més fort és que no podem o no vols tornar a casa...

Les paraules d'en Gael sonaven a retret greu. D'una banda, ella sabia des del ras, quan no va voler lluitar al costat de la guineu, que ell estava enfadat i la feia una mica culpable de la seva mort. D'altra banda, tenia el convenciment d'haver actuat bé i les darreres paraules de la seva mestra li donaven la raó. Però ara l'últim que desitjava era tenir una baralla

amb el seu germà. Ja arribaria, però ara no. Sentia que encara estaven en perill.

—Segurament tens raó... —fou la seva resposta.

De cop i volta, aparegué un corb d'entre les fulles de la copa d'un pi i, baixant en picat, agafà l'ullal d'en Gael que tenia al costat de la motxilla. Ràpidament, tornà a agafar el vol i se l'endugué.

—És el corb del matí. Torna'm això, lladre, és meu! —digué i arrancà a córrer darrere seu.

L'Ània també hi anà fent una llambregada a tot l'equipatge que deixaven enrere. Curiosament, l'ocell no sortí a cel obert, sinó que es quedà volant pel brançam dels arbres, com si jugués. Esperava reposant que fossin a prop per després tornar a fer quatre alades fins a una altra branca.

Una bona estona i bastants kilòmetres bosc endins és el que li va durar la beneiteria a aquell ocellot fastigós, segons el parer dels germans. S'aturà a terra en un clar, a sobre un pujol, i deixà el ganivet. Després d'assegurar-se que arribaven, s'enlairà i no tornà. En Gael arribà esbufegant però amb prou alè per dedicar-li un bon reguitzell d'amenaçes i penjaments. L'Ània se li va acostar i li donà tres copets a l'esquena per cridar-li l'atenció perquè es fixés en allò que tenia al davant. Quan ho va fer es va quedar mut. Tres turons s'alçaven un rere l'altre davant seu, el següent més alt que l'anterior.

—Noia, doncs potser tens raó... No sé dir-te si això és irreal o estrambòtic, però si aquest corb no ens ha guiat, és que jo soc ximple.

—Espero que d'aquí no gaire puguem esbrinar què carall passa... Ostres, ja no me'n recordava. Saps que ens hem deixat tot l'equipatge allà on érem? I ja vespreja. Hem corregut molt més del que pensava. Ània, tu encén un foc i jo aniré a buscar-lo tan de pressa com pugui.

—D'acord.

Quan el vailet es va girar per posar-se a la feina, una imatge esferèidora se li presentà davant seu. Un gran llop blanc estava aguantant-los des del marge del bosc. Els passava un cap d'alçada i en feia dos com ells d'amplada. Els estava ensenyant els temibles ullals i tenia uns ulls negres que reclamaven sang. No el van veure a venir, ni tan sols el van olorar. Després de recuperar-se de l'embat de la visió, en Gael desenfundà l'ullal i el va increpar:

—Tu ets la mala bèstia que va matar la Keita?

—Keita? —respongué el llop amb veu calmada, profunda i amenaçadora— L'últim animal que m'he menjat era una guineu, molt digna, però amb poca carn. És ella qui vols dir? Ah... Per la cara que poses és que sí. Però no et preocupis, menut, de seguida et reuniràs amb ella dins la meva panxa.

—Si abans no et mato jo!

Dit això, arrancà a córrer amb el ganivet enlairat a l'encontre de l'imponent animal. El llop, amb la boca oberta, també s'abalançà sobre la seva presa. Quan gairebé es tenien a tocar, en Gael saltà per atacar-lo des de dalt. L'altre, que l'havia vist a venir, s'ajupí una mica i dirigí les mandíbules al tors del seu sopar. L'Ània només pogué dir un «No!» en forma de xisclat perquè veia clarament que el seu germà estava completament venut. De sobte, una ombra negra colpejà amb força i terrible rapidesa la fera blanca, que l'envià directament a terra i caigué de costat, fent que en Gael només apunyalés l'aire. L'Ània, tremolant com una fulla, mirava com, ara, un nou llop de color negre i una mica més petit que l'altre però amb molta més ferotgia havia aparegut. Aquest últim no havia perdut el temps i aprofitant el mig estaborniment que havia produït a l'altre animal, ja estava estripant-li el ventre a mossegades. Quan el llop blanc es va pogué adonar del que passava, ja notava com la vida se li escapava en forma de riu de sang. Es mirà el nou contrincant i feu un mig somriure. A poc a poc s'anà adormint fins que morí.

Els germans, que ara estaven l'un al costat de l'altre amb la mà agafada, no havien presenciat mai una escena tan brutal. Estaven completament commocionats i es quedaren quietes com pedres quan aquell terror negre es dirigí cap a ells. Caminava a poc a poc, fitant-los amb uns ulls grocs que cremaven talment com el foc. Al seu pit s'hi trobava un cercle de color blanc, ara vermell, com una lluna de sang.

REVELACIONS

—Por és com m’anomenaven alguns, però vosaltres em podeu dir Nit, que és el nom que em va donar la meva mare. No us faré cap mal, no patiu. Per mi sou molt més que amics i el meu cor s’omple d’alegria de poder-vos conèixer per fi.

La seva veu era sorprenentment dolça i clara i sense cap signe de mal·dat. L’Ània s’havia calmat de cop, sentia l’energia d’aquell animal i era com si l’hagués conegut tota la vida. No era pas així per a en Gael, que estava tens i amb el seu ullal a la mà, pendent de qualsevol moviment amenaçador de la lloba. Ella se’l mirà.

—La Keita, amiga meva, s’hauria sentit orgullosa del gran valor i bravura que has demostrat. Et presento els meus respectes —li dedicà una petita reverència—. Dit això, estic segura que la teva mestra hauria estat d’acord amb mi, que la teva valentia llueix infinitament més que el teu cervell. Avui hauries mort.

Ell s’havia quedat parat, era com si sentís la seva amiga per boca d’un altre i, a banda d’això, com podia ser que la conegués? Tot i el seu astorament, a la cara se li dibuixà una ganyota enfadada. La Nit el volgué tranquil·litzar.

—Quan tinguem temps i si me’l vols dedicar, estaré encantada de donar-te totes les explicacions que calguin i, a més, de continuar amb el teu entrenament. Ara hem de marxar, anirem al meu cau que es troba a la Roca que Vola.

—Sí, però tenim l’equipatge a kilòmetres d’aquí —interferí l’Ània.

—No et preocupis, el meu bon amic Orm s’encarregarà d’això un cop hagi acabat de sopar —amb la mirada els assenyala el cadàver del llop blanc. A sobre s’hi trobava el corb que els havia conduït fins allí. Amb en Gael una mica més distès, tot estava llest per partir—. Seguiu-me —ordenà.

El sol ja baixava per l’esquerra en el camí cap al nord. La fosca els embolcallà quan s’endinsaren al bosc i les copes dels arbres taparen el cel rogenc; al cap d’uns minuts gairebé no veien res. El pas decidit de

la guia era ràpid i passava directament pel mig de la forest. Deduïen que no aprofitava els corriols fets pels grans herbívors i notaven com el sotabosc atapeït els esgarrinxava les cames. Tampoc pujaven i baixaven els tossals en línia recta, tal com ells haurien fet, sinó que els vorejaven, encara que dins una obscuritat total era difícil de dir.

Quan ascendiren per una pujada terriblement llarga i pronunciada, finalment el negre de la nit passà a un pàl·lid gris a causa del sol que ja mandrejava i arribaren a la Roca que Vola. Tots dos estaven baldats, feia gairebé vint-i-quatre hores que no paraven de viatjar i aquell últim tram havia estat especialment esgotador. Sense fixar-se gaire amb l'entorn, es deixaren guiar per l'amfitriona que els dirigí entre unes parets de pedra que semblaven una construcció inacabada o mig derruïda. Als peus d'una d'elles hi havia dos jaços d'herba seca i flonja. S'hi van deixar caure sense preguntar.

L'Ània es despertà d'un sobresalt. Es trobà en Gael dormint feliçment al seu costat. Amb veu fluixa i copets suaus el tragué a poc a poc del son reparador.

—Eh... Bon dia... O bona tarda... O... el que sigui —tartamudejà a mesura que es despertava.

—On som? —acabar dient.

—Doncs al cau de la Nit, a la Roca. Vine, aixecat i anem a veure què hi trobem.

Una primera ullada els situà al capdamunt d'un pic en forma més o menys triangular que feia unes cinquanta passes de llarg per unes trenta d'amplada. A la cara nord i la cara oest s'aixecaven, al fil de barrancs, efectivament, unes parets construïdes amb blocs de pedra rectangulars d'uns deu metres d'alçada, encara que no regularment perquè la pluja i el vent havien tirat maons a un punt o a un altre. Eren uns murs realment antics. Els jaços estaven arraconats al mur nord per evitar les ventades. A la cara sud, a terra, semblaven endevinar-se les restes d'una altra paret, però els elements o el que fos li havien estat cruels i l'havien derruït completament: tan sols s'aixecava dos pams. Una mica més enllà, tres pins espigats marcaven el camí per on, segurament, havien pujat la nit anterior. Mirant per sobre els matolls i arbusts pogueren veure per primer cop, corpresos, la seva petita vall. Començava al nord, baixava i s'eixamplava en forma de lluna en les seves primeres fases. El riu, que la tallava pel mig, espurnejava amb tocs platejats en els punts on el sol